RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 112.202 van 4 november 2002
in de zaak A. 98.456/XIV-985.

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat L. CRAPS,
kantoor houdende te 3920 LOMMEL,
Emmersstraat 3

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Russische nationaliteit, op 9 november 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 oktober 2000 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 13 maart 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 12 februari 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 3 juli 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 11 september 2002;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat L. CRAPS, die verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur V. HOEFNAGELS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat J. HENDRIX die, loco Advocaat E. MATTERNE, verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat:

1.1. XXX, van Russische nationaliteit, komt op 9 maart 2000 in België binnen waar zij zich op dezelfde dag vluchteling verklaart.

1.2. Op 13 maart 2000 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 11 oktober 2000 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 13 maart 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

> "(...)
> Betrokkene werd verhoord op 19 september 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Russische taal machtig is.
> Betrokkene, een Russisch staatsburger van Armeense origine, zou de Russische Federatie verlaten hebben op 7 maart 2000, samen met haar minderjarige zoon. Betrokkene zou te België aangekomen zijn op 9 maart 2000, alwaar ze dezelfde dag een asielaanvraag indiende. Betrokkene is in het bezit van een geldig intern paspoort. Betrokkene zou haar land van oorsprong verlaten hebben omdat haar echtgenoot gedwongen werd het leger te vervoegen. Betrokkene zou sinds 1984 in Letland gewoond hebben. In 1992 zou ze getrouwd zijn met K. O., van Russische origine. Betrokkenes problemen zouden begin 1998 hun aanvang genomen hebben, wanneer haar echtgenoot ontslagen geweest zou zijn omwille van zijn Russische origine. Betrokkene zou in april 1998 eveneens ontslagen zijn omwille van haar etnische

origine. Noch betrokkene, noch haar echtgenoot zouden ander werk hebben kunnen vinden. Betrokkenes echtgenoot zou deelgenomen hebben aan demonstraties te Daugavpils voor de rechten van de Russisch-sprekenden. Tijdens de tweede demonstratie waar haar man aan deelnam, in december 1998, zou hij door de politie opgepakt, geslagen en drie dagen vastgehouden zijn. Betrokkene en haar man zouden geen klacht hebben ingediend. Bij deelname aan een derde demonstratie in december 1999 zou haar echtgenoot opnieuw twee à drie dagen vastgehouden zijn door de politie. Betrokkenes echtgenoot zou er ernstig geslagen zijn en verplicht geweest zijn om een document te ondertekenen dat hij Letland vrijwillig zou verlaten. Na zijn detentie zou betrokkenes echtgenoot door de politie thuisgebracht zijn. De politie zou dan de interne paspoorten van betrokkene en haar echtgenoot meegenomen hebben. Een week later zouden ze de paspoorten teruggekregen hebben met een geantidateerde annulatie van hun propiska voor Letland. De annulatie zou op augustus 1997 gedateerd zijn omdat betrokkene toen een aanvraag voor het Russisch staatsburgerschap ingediend had, dat ze ook gekregen had. Betrokkene en haar echtgenoot zouden na dit incident bij een vriendin gewoond hebben. De Letse politie zou hun effectieve woonplaats echter te weten gekomen zijn en hen daar op 28 december 1999 opgepakt hebben. Dezelfde dag zouden betrokkene en haar echtgenoot door de politie met de auto tot over de grens van Belarus gebracht zijn, waar ze drie dagen in Liozno verbleven zouden hebben, en vervolgens naar Moskou doorreisden. Daar verbleven ze te Klintsi bij een vriend van betrokkenes echtgenoot, S. S.. Rond 16-17 februari 2000 zou betrokkenes echtgenoot daar door de politie opgepakt en meegenomen zijn. Betrokkenes echtgenoot zou de volgende dag betrokkene gebeld hebben met de mededeling dat hij documenten had moeten ondertekenen om naar Tsjetsjenië te gaan. Hij zou betrokkene eveneens medegedeeld hebben dat ze diende te vluchten, omdat de politie hem zou vinden via zijn gezin als hij zelf zou vluchten. Sindsdien zou betrokkene niets meer van haar echtgenoot gehoord hebben. De volgende dag zou betrokkene naar een tante van haar echtgenoot gegaan zijn. De tante zou betrokkene enige dagen later gezegd hebben dat er politie langsgeweest was die naar betrokkene en haar echtgenoot geïnformeerd had. Betrokkene zou dan besloten hebben de Russische Federatie te verlaten.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat betrokkenes beweerde problemen in Letland, niet relevant zijn bij het beoordelen van haar asielaanvraag. Volgens de criteria van de Vluchtelingenconventie dient betrokkenes vrees voor vervolging immers te worden beoordeeld ten opzichte van het land waarvan ze het staatsburgerschap bezit, in casu de Russische Federatie.

Verder dient er te worden opgemerkt dat tegenstrijdigheden tussen de opeenvolgende verklaringen van betrokkene de geloofwaardigheid van haar asielrelaas in ernstige mate ondermijnen. Betrokkene verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat ze in 1992 getrouwd is met I. k.(zie DVZ nr. 42). In de vragenlijst die betrokkene invulde voor het Commissariaat-generaal verklaarde betrokkene eveneens dat ze in september 1992 een burgerlijk huwelijk afsloot met I. K. (zie Vragenlijst punt 12 a & b). Voor het Commissariaat-generaal verklaarde betrokkene eerst dat ze gehuwd was met I. K., maar later in het interview verklaarde ze dat ze niet officieel gehuwd was met I. K. en enkel met hem samenwoonde (zie CGVS p. 1-2). Voor het Commissariaat-generaal verklaarde betrokkene in eerste instantie dat ze nooit een internationaal paspoort gehad had (p. 2). Na confrontatie met een stempel in haar intern paspoort wijzigde betrokkene haar verklaring en stelde ze dat ze wél een internationaal paspoort bezat dat zich echter nog in Daugavpils bevond (CGVS p. 2). Betrokkene verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat in 1997 zonder reden haar verblijfsvergunning te Letland geannuleerd werd. Betrokkene en haar echtgenoot zouden dan nog twee jaar illegaal in Letland verbleven hebben (zie DVZ nr. 42). Betrokkene verklaarde echter voor het Commissariaat-generaal dat haar verblijfsvergunning voor Letland in december 1999 geannuleerd werd en op dat moment ineens geantidateerd werd op de datum van augustus 1997 (zie CGVS p. 4-5). Betrokkene verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat haar echtgenoot in Rusland op 15 januari 2000 door de politie opgepakt werd (zie DVZ nr. 42). Voor het Commissariaat-generaal verklaarde betrokkene echter dat haar echtgenoot in Rusland op 16 of 17 februari 2000 door de politie werd opgepakt (zie CGVS p. 8). Betrokkene verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat haar man nog éénmaal thuis kwam na zijn arrestatie om zijn spullen op te halen. Hij zou betrokkene dan meegedeeld hebben dat hij verplicht werd om naar Tsjetsjenië te gaan (zie DVZ nr. 42). Voor het Commissariaat-generaal verklaarde betrokkene echter dat

ze haar man na de arrestatie niet meer gezien heeft en dat hij haar via de telefoon meedeelde dat hij verplicht werd om naar Tsjetsjenië te gaan (zie CGVS p. 9). Betrokkene verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat de politie dreigde betrokkene en haar echtgenoot fysiek te mishandelen als de echtgenoot zou weigeren om naar Tsjetsjenië te gaan (zie DVZ nr. 42). Voor het Commissariaat-generaal verklaarde betrokkene echter dat de politie haar echtgenoot voor de keuze geplaatst had: óf naar Tsjetsjenië, of een zeer aanzienlijke som geld betalen (zie CGVS p. 9). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde betrokkene dat haar man haar eind januari 2000 telefoneerde met de mededeling dat hij gevlucht was (zie DVZ nr. 42). Voor het Commissariaat-generaal verklaarde betrokkene dat ze niet zeker wist of haar man gevlucht was, maar dat ze het wel vermoedde (zie CGVS p. 10). Ze verklaarde er eveneens dat ze, na het telefoontje de dag na zijn arrestatie, niets meer hoorde van haar man (CGVS, p. 3). Al deze vaststellingen maken betrokkenes verklaringen ongeloofwaardig.
Uit bovenstaande dient te worden besloten dat er in hoofde van betrokkene niet gesproken kan worden van een vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.
De documenten die betrokkene voorlegde ter ondersteuning van haar asielrelaas (intern paspoort en geboorteakte van haar oudste kind) kunnen deze conclusie niet wijzigen.
Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is en kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene.
Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 13 maart 2000.
De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.".

2. Over de ontvankelijkheid.

Overwegende dat de beide verwerende partijen opwerpen dat de vordering tot schorsing niet ontvankelijk is bij gebrek aan een uiteenzetting van feiten die het moeilijk te herstellen ernstig nadeel kunnen aantonen; dat er evenwel geen noodzaak bestaat hierover een uitspraak te doen aangezien het beroep, zoals hierna wordt uiteengezet, bij gebrek aan gegronde middelen dient te worden verworpen;

3. Over de gegrondheid van het beroep.

3.1. Overwegende dat verzoekster als enig middel aanvoert:

"Onverminderd alle andere middelen, aan te voeren na onderzoek van het administratief dossier of ambtshalve op te werpen door de Raad van State, stelt verzoeker (verzoekster) de volgende middelen tot nietigverklaring voor:
'enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48 en 49 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen, en van het algemeen rechtsbeginsel dat de rechten van de verdediging niet mogen geschonden worden, doordat de bestreden beslissingen niet of niet behoorlijk de argumenten beantwoorden welke door

verzoek(st)er werden geformuleerd bij het verzoekschrift tot beroep, alsmede tijdens de behandeling van het beroep.'
Verzoekster heeft inderdaad aangevoerd dat er voldoende redenen ten gronde aanwezig zijn om haar aanvraag ontvankelijk en gegrond te verklaren.
De motivering van de beslissingen tot verwijdering van het grondgebied kan niet aanvaard worden, en beantwoordt geenszins de door verzoekster aangevoerde argumenten.
Verzoekster heeft naar haar oordeel wel degelijk aangetoond dat ze wegens de aanhoudende intimidaties en bedreigingen haar land is ontvlucht en politiek asiel aangevraagd heeft in België.
Immers, is verzoekster's aanvraag tot politiek asiel gebaseerd op de in casu manifest voorhanden zijnde ethische motieven, zoals ut supra reeds uitvoerig uiteengezet. Hiernaar wordt bovendien eveneens terecht verwezen in de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken, dd. 13.03.2000. Niettegenstaande verzoekster in casu nooit persoonlijk werd gearresteerd, fysisch mishandeld of vervolgd, ontsnapte zij echter niet aan de dreigementen, ten gevolge van het opflakkerend nationalisme in het voormalige Sovjetrussische rijk. Zij werd hierdoor rechtstreeks het slachtoffer van maatschappelijke uitstoting waardoor zij zich, bij herhaling, gedwongen wist om voortdurend de vlucht te nemen. Bovendien werd verzoekster en haar gezin, telkenmale wanneer zij zich aanmelden bij de officiële autoriteiten, geconfronteerd met onderdrukking, manipulatie en chantage waardoor zij telkens weer genoodzaakt was om voort in illegaliteit te blijven leven.
De bestreden beslissing is echter voornamelijk gesteund op het feit dat er bepaalde tegenstrijdigheden zouden zijn vastgesteld in het relaas van verzoekster. Louter om die reden wordt het beroep van verzoekster bedrieglijk verklaard en dit zoals zal blijken volstrekt ten onrechte.
Het betreft hier echter voornamelijk vermeende tegenstrijdigheden welke berusten op misverstanden tussen verzoekster en de personen die het verhoor hebben afgenomen. Tevens heeft een moeilijke vertaling van haar mededelingen tot deze misverstanden bijgedragen.
Tenslotte, zoals ut supra reeds uiteengezet werd, vloeien de vermeende tegenstrijdigheden in casu in zeer aanzienlijke mate voort uit het feit dat verzoekster tijdens het eerste interview voor de dienst vreemdelingenzaken reeds ruim 8 maanden in verwachting was. Gezien haar fysische toestand werd verzoekster dan ook slechts uiterst summier en oppervlakkig ondervraagd. Tijdens het slechts één uur durende interview werden haar enkel vragen gesteld door de aanwezige tolk. Laatstgenoemde las alle vragen bovendien integraal af van een voorgedrukt document. Verzoekster was bovendien, op dat ogenblik, enkel in staat om bevestigend of ontkennend te knikken. Men stelde bovendien nooit enige bijkomende, verhelderende vraag aan verzoekster. Tenslotte werd verzoekster bovendien nooit in de gelegenheid gesteld om persoonlijk haar relaas uit te zetten.
A. Aangaande het 'burgerlijke' huwelijk met I. K. :
Het Commissariaat-Generaal meent ten onrechte uit de onduidelijkheid i.v.m. het door verzoekster met I. K. aangegane 'burgerlijke' huwelijk, in september 1992, de betekenis ervan en de waarachtigheid van verzoekster's asielrelaas in vraag te moeten stellen.
Allereerst dient gesteld te worden dat de correcte voornaam van deze persoon 'I.' i.p.v. 'O.' luidt, zoals foutief vermeld staat in de thans bestreden beslissing.
De tegenstrijdigheid die hieromtrent in de bestreden beslissing wordt aangehaald heeft betrekking op het feit dat verzoekster 'later in het interview' voor het Commissariaat-Generaal verklaarde dat ze enkel met deze man samenwoonde en niet met hem officieel gehuwd was. Daar waar zij voordien verklaarde : 'getrouwd te zijn', 'een burgerlijk huwelijk te hebben afgesloten' en 'gehuwd was'.
Terzake dient echter gewezen te worden op de betekenis van de in Rusland bestaande traditie aangaande het 'burgerlijk' huwelijk. Deze samenlevingsvorm tussen man en vrouw beoogt immers enkel de bevestiging van hun feitelijk samenwonen in te houden zonder dat hieraan de wettelijke gevolgen van het officiële huwelijk verbonden zijn.
Zulks moge in casu bovendien duidelijk blijken uit het feit dat zowel verzoekster als haar beide kinderen de familienaam bezitten van verzoekster's eerste echtgenoot als hun officiële naam: XXX

Tevens dient gesteld te worden dat aan verzoekster, tijdens het eerste interview, enkel gevraagd werd of zij al dan niet 'gehuwd' was en zo ja, wanneer. Men stelde hieromtrent echter niet de bijkomende vraag naar de wijze waarop zulks geschied was.
B. I.v.m. het paspoort van verzoekster.
Het Commissariaat-Generaal meent eveneens in casu een tegenstrijdigheid te kunnen afleiden uit verzoekster's verklaring aangaande haar paspoort en verblijfsvergunning.
Terzake wenst verzoekster thans nogmaals te bevestigen dat zij de Russische nationaliteit verwierf in augustus 1997.
Er zij immers herhaald dat verzoekster, van Armeense origine zijnde, reeds sedert 1984 in Letland woonde.
Zij huwde bovendien reeds in 1987 een persoon van Russische nationaliteit.
Dat er echter op, vóór de jaren 90, slechts één officiële nationaliteit, zijnde Sovjetrus(sische), werd erkend voor allé bewoners van de voormalige U.S.S.R. Deze gold dan ook voor alle inwoners van de Sovjetrepublieken, waaronder ook Letland, Armenië en Rusland begrepen.
Via tussenkomst van de Russische ambassade in Letland ontving verzoekster in 1997 de Russische nationaliteit. Zij ontving op betreffend ogenblik 2 onderscheiden documenten, zijnde een Russisch internationaal paspoort én een intern paspoort.
Zulks blijkt bovendien manifest uit de stempel aanwezig in haar intern paspoort.
Verzoekster beschikt thans echter enkel over haar intern paspoort. Het internationale paspoort bevindt zich nog steeds in Letland, Daugavpils.
Bovendien wenst verzoekster, aangaande haar intern paspoort, te herhalen dat dit document samen met het interne paspoort van haar echtgenoot werd meegenomen door de politie te Daugavpils. En zulks naar aanleiding van de arrestatie van K. in december 1999, waarbij laatstgenoemde een verklaring had ondertekend om vrijwillig en definitief Letland te verlaten. Eén week later mochten zij hun paspoorten terug ontvangen. Op dat ogenblik bemerkte verzoekster en haar echtgenoot echter dat hun propiska (= hun verblijfsvergunning) in Letland geannuleerd was. Hierbij werden hun documenten geantidateerd op augustus 1997, zijnde het ogenblik waarop verzoekster de Russische nationaliteit verkreeg. De officiële autoriteiten wensten alzo aan te tonen dat verzoekster reeds ruim 2 jaar illegaal in Letland illegaal verbleef.
Ook deze antidatering blijkt overduidelijk uit haar intern paspoort.
Zodat ook wat dit aspect betreft, er van enige tegenstrijdigheid in casu hoegenaamd geen sprake kan zijn.
Tenslotte, voor wat de overige zogenaamde tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoekster betreft, i.v.m. het exacte ogenblik waarop haar echtgenoot in Rusland werd opgepakt door de politie ; i.v.m. het feit of verzoekster al dan niet nog haar echtgenoot gezien, gehoord heeft na deze arrestatie én i.v.m. de precieze inhoud van de bewoordingen van haar echtgenoot tijdens het laatste telefoongesprek wenst verzoekster thans integraal te verwijzen naar haar uitvoerig feitelijk asielrelaas ut supra nogmaals uiteengezet.
Dat bovendien in casu ten stelligste herhaald dient te worden dat verzoekster tijdens het eerste interview voor de dienst vreemdelingenzaken reeds ruim 8 maanden in verwachting was.
Na een vermoeiende en volstrekt oncomfortabele reis gedurende 3 dagen, waarbij verzoekster -hoogzwanger zijnde- psychisch en fysiek volledig uitgeput was, werd ze de dag van aankomst in België nog onderworpen aan haar eerste ondervraging.
Gezien haar fysische toestand werd verzoekster dan ook slechts uiterst summier en oppervlakkig ondervraagd. Tijdens het slechts één uur durende interview werden enkele vragen gesteld door de aanwezige tolk. Laatstgenoemde las alle vragen bovendien integraal af van een voorgedrukt document. Verzoekster was bovendien, op dat ogenblik, enkel in staat om bevestigend of ontkennend te knikken. Men stelde bovendien nooit enige bijkomende, verhelderende vraag aan verzoekster. Tenslotte werd verzoekster bovendien nooit in de gelegenheid gesteld om persoonlijk haar relaas uit te zetten.
Zelfs indien er bepaalde tegenstrijdigheden in haar verklaringen kunnen vastgesteld worden, betekent dit nog niet dat zij niet het slachtoffer geweest is van vervolging, onderdrukking en manipulatie om etnische motieven.
Bovendien vloeit de schending van de rechten van verdediging van verzoekster in casu eveneens voort uit de integrale miskenning van de bewijswaarde van de verschillende door haar voorgelegde stukken.

Men beperkt er zich, in de bestreden beslissing, immers toe te stellen dat 'de door haar voorgelegde documenten niets kunnen wijzigen aan deze conclusie'.
Nochtans bevinden zich onder de door hem bijgebrachte stukken enkele cruciale documenten in het kader van de hoger uiteengezette feiten, namelijk:
- Intern paspoort;
- Geboorteakte A. L.;
- Geboorteakte D. L.;
- Geboortebewijs D. L.;
Door aldus te beslissen werden de rechten van de verdediging geschonden, en de bewijskracht van de bijgebrachte bewijsstukken miskend.
Ten bewijze van de gestelde feiten brengt verzoekster de genummerde en de gebundelde stukken bij, waarvan hieronder de inventaris wordt opgegeven.";

3.2.1. Overwegende dat verzoekster de schending aanvoert van de artikelen 48 en 49 van de Vreemdelingenwet en van de rechten van verdediging doordat "de bestreden beslissingen niet of niet behoorlijk de argumenten beantwoorden welke door verzoekster werden geformuleerd bij het verzoekschrift tot beroep, alsmede tijdens de behandeling van het beroep";

3.2.2. Overwegende, wat verzoeksters opmerking betreft dat de rechten van verdediging door de bestreden beslissing worden geschonden doordat niet op al haar argumenten werd geantwoord, dat dient te worden benadrukt dat de procedure voor de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen een administratieve procedure is;

3.2.3. Overwegende dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dient na te gaan of de betrokken vreemdeling voldoet aan de voorwaarden om als vluchteling te worden erkend, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie; dat artikel 52 van de Vreemdelingenwet de criteria bepaalt waaronder de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een asielaanvraag onontvankelijk kan verklaren; dat, in tegenstelling tot hetgeen verzoekster stelt, namelijk dat de bestreden beslissing tot de bedrieglijkheid heeft geconcludeerd op grond van bepaalde tegenstrijdigheden, uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot de bedrieglijkheid én de kennelijke ongegrondheid van verzoeksters asielaanvraag heeft geconcludeerd en dit op grond van de volgende overwegingen:
1. Verzoeksters beweerde problemen in Letland zijn niet relevant bij het beoordelen van haar asielaanvraag. Volgens de criteria van de Vluchtelingenconventie dient haar vrees voor vervolging te worden beoordeeld ten opzichte van het land waarvan zij het staatsburgerschap bezit, in casu de Russische Federatie;
2. De vaststelling van meerdere tegenstrijdigheden tussen haar opeenvolgende verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS), die de geloofwaardigheid van haar asielrelaas in ernstige mate ondermijnen;

3.2.4. Overwegende dat verzoekster in haar uiteenzetting probeert aan te tonen dat er van tegenstrijdigheden volstrekt geen sprake is; dat vooreerst verzoekster stelt dat de

vermeende tegenstrijdigheden berusten op misverstanden tussen haar en de personen die het verhoor hebben afgenomen en dit mede door de moeilijke vertaling van haar verklaringen; dat daarenboven verzoekster stelt dat de vermeende tegenstrijdigheden in belangrijke mate voortvloeien uit het feit dat zij bij het verhoor van de Dienst Vreemdelingenzaken ruim acht maanden in verwachting was; dat volgens verzoekster zij, gezien haar fysieke toestand, slechts uiterst summier en oppervlakkig werd ondervraagd;

3.2.5. Overwegende dat uit de lezing van het verhoorverslag van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat verzoekster gedurende twee uren werd ondervraagd met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is; dat er niet uit blijkt dat verzoekster, gezien haar fysieke toestand, louter ontkennend of bevestigend zou hebben geantwoord op de gestelde vragen; dat evenmin kan worden aanvaard dat haar nooit de mogelijkheid werd geboden om persoonlijk haar relaas uiteen te zetten aangezien zij een uitgebreide en gedetailleerde verklaring gaf in antwoord op vraag 42 (verhoorverslag DVZ); dat het verhoorverslag aan verzoekster werd voorgelezen in het Russisch en zij dit heeft ondertekend daarbij verklarend dat het overeenstemde met de door haar gegeven inlichtingen;

3.2.6. Overwegende dat, wat de door verzoekster aangebrachte verklaring van de vastgestelde tegenstrijdigheden betreft, het volgende dient te worden opgemerkt:

3.2.6.1. In verband met het “burgerlijk” huwelijk met I. K.:

Overwegende dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster meerdere malen uitdrukkelijk heeft verklaard burgerlijk gehuwd te zijn met I. K. in september 1992 (verhoorverslag DVZ, vraag 10, vragenlijst CGVS, vraag 12 b en c, verhoorverslag CGVS, p. 1); dat toen zij werd geconfronteerd met de vraag waarom haar tweede huwelijk niet stond vermeld in haar paspoort, verzoekster verklaarde niet officieel gehuwd te zijn maar enkel samen te wonen (verhoorverslag CGVS, p. 2); dat, gelet op het voorgaande verzoeksters verklaring onwaarschijnlijk overkomt; dat zij daarenboven nalaat haar uitleg met betrekking tot de bestaande traditie in verband met het “burgerlijk huwelijk” in Rusland aan te tonen door enige studie of tekst;

3.2.6.2. In verband met het internationaal paspoort van verzoekster:

Overwegende dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster eerst verklaarde geen internationaal paspoort te bezitten (verhoorverslag CGVS, p. 2); dat toen werd opgemerkt dat in haar intern paspoort een stempel staat dat haar een internationaal paspoort werd uitgereikt, verzoekster haar verklaringen hierover wijzigde, namelijk dat zij wel een internationaal paspoort zou hebben ontvangen maar dat zich nog in Daugavpils bevond (verhoorverslag CGVS, p. 2); dat verzoekster geen verklaring geeft voor

deze wijziging in haar verklaringen; dat verzoekster gewoonweg haar tweede verklaring herhaalt;

3.2.6.3. In verband met de antidatering van het intern paspoort:

Overwegende dat verzoekster evenmin voor deze vastgestelde tegenstrijdigheden een verklaring geeft; dat verzoekster zich opnieuw beperkt tot de loutere herhaling van haar verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen;

3.2.6.4. In verband met de andere vastgestelde tegenstrijdigheden:

Overwegende dat verzoekster niet eens de moeite doet om deze tegenstrijdigheden te verklaren, maar zich tevreden stelt met de verwijzing naar haar feitenrelaas uiteengezet in haar verzoekschrift; dat nochtans dient te worden opgemerkt dat de vastgestelde tegenstrijdigheden de kern van haar asielrelaas raken, aangezien zij betrekking hebben op de problemen die verzoekster en haar “echtgenoot” ondervonden in Rusland; dat verder verzoekster haar uiteenzettingen herhaalt met betrekking tot het verloop van het interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken; dat, zoals reeds besproken, dit geen steun vindt in de stukken van het administratief dossier;

3.2.7. Overwegende dat uit het voorgaande dient te worden afgeleid dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet ten onrechte heeft besloten tot de bedrieglijkheid én de kennelijke ongegrondheid van verzoeksters asielrelaas; dat verzoekster nog stelt dat de bewijskracht van de door haar voorgelegde documenten werd miskend doordat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geoordeeld heeft dat deze documenten “niets kunnen wijzigen aan deze conclusie”; dat, zoals eerste verwerende partij terecht stelt, verzoekster niet aantoont in welke mate deze documenten wel een ander licht zouden kunnen werpen op de gedane vaststellingen; dat het enig middel niet gegrond is;

4. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173, 53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vier november tweeduizend en twee, door :

de H.	A. BEIRLAEN,	kamervoorzitter,
Mevr.	C. PETERS,	toegevoegd griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

C. PETERS. **A. BEIRLAEN.**